

Takovej mlhavej hřeben

Napsal uživatel Stanislav Zárybnický - Houla
Pátek, 08 Srpen 2008 04:00

Tu noc byla na Brdech taková mlha, že ani reflektory mýho autáku nedosvítily dál, než na 2 metry před sebe. Betonka tady na hřebenovce nikdy nestála za moc, už zas jí aspoň tejden nikdo nespravoval - a na to platíme sakra pořádný daně - starý chráněný duby praskaly ve svých skružích, asi nechtěj být spoutaný, flekama dokonce snad cestu ani nesolili, je tu sníh - hergot, ta mlha dyby aspoň...Dyk je to všechno jak přízraky ze starých horrorů, ty větve skoro neviditelný a přitom svítící pod vobčas mrknoucím blesknuvším se měsícem za mlhou, to ticho tady všude, svinská tma, v tomhle rygolu abych zničil vůz, něco někde houká, vlak to nejni. Člověk by se tu pomalu začal bát - a čeho vlastně? Leda sám sebe, dyk tu nikdo jinej nejni. A lidi už se dneska bojej jenom sami sebe navzájem, proto jezdím touhle cestou, nikoho tu nepotkám a jede se tu docela solidně...Až dneska. Dneska se mi v té tmě a mlze (poprvé tu jedu v noci sobotní zábava se protáhla a dálnicí je to daleko) řáko klepou ruce na volantu. Sleduju betonku, kola hučeji, stromy hučeji, mně hučí v hlavě a mám strach.

Brzdi! Automaticky mi noha vzlétla na pedál. Přes cestu strom. Polom? Nebo snad...

Ze tmy se vynořujou divný postavy. Ve starých maskáčích, hadrech, na zádech podlouhlý rance, na hlavách klobouky nebo čepice z doby před třetí světovou válkou, v rukou pochodně. Blížej se k vozu. Než stačím zamknout dvírka, jeden mi je úslužně votvírá. Brejle mu svítěj do tmy, vaťák s nacpanejma kapsama, v hubě fajfka, šedivý fousy a veselé, šklebící se ksicht. "Tak polez," povídá mi, rozhlížím se pořádně, za stromem silnice končí a je jakoby rozvoraná, zarůstá pralesem, vo kus dál svítí voheň. Co ted? Bránit se? Je jich moc. Utíkat? Kam, prosím tě. A co je to za lidi?

Brejlataj mne vede k jejich vohni. Je asi vůdcem, to se pozná i bez označení. Snažím se votočit a vidím druhou voheň - to byl můj auták. Radši nevidět. Ale na slavnostní hranici přede mnou hořej další vraky aut, televize, tavěj se zbraně - a na to všechno svítí měsíc. Zdá se mi, že se šklebí stejně jako můj brejlataj průvodce. Zdá se mi...

Ale to už padla rána. A druhá. Fackujou mne, proboha proč? Zavíram voči.

No a když sem je znova votevřel, vidím zas ten brejlataj rozchechtanej ksicht, mlhu, měsíc, stromy a ruku, která mne chce znova budit. "Už dost!" zařvu, na hřbetě cejtím usáru, na hlavě klobouk, pod nohami celtu, kámošovy teprv začínající fousy mne vracejí do skutečnosti a tak povídám jenom "asi sem se moc začuměl do měsíce" von na to "dem dál ne?" vyklepal fajfku, zašlápl popel, zvedáme svý žebradla, na druhý rameno kytaru a jdem. Rozhlížím se po tomhle úseku hřebenovky a ne a ne si vybavit, že by někdy mohla víst betonka a na ní třeba...

Ale co, šlapem radši dál, no ne ?

Stanislav Zárybnický - Houla

9. 1. 1974